

Sygnatura akt VIII C 1309/16

\$%\$ (...)

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2017 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Bank S.A. we W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej M. M. na rzecz strony powodowej (...) Bank spółki akcyjnej we W. kwotę 39.936,83 zł (trzydzieści dziewięć tysięcy dziewięćset trzydzieści sześć zł osiemdziesiąt trzy grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, przy czym nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie liczonymi od kwoty 36.082,68 zł od 4 lutego 2016 r do dnia zapłaty;
- II. oddala dalej idące powództwo;
- III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 5.797 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- IV. nadaje wyrokowi zaocznemu w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2016 r. strona powodowa (...) Bank S.A. we W., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej M. M. kwoty 39.936,83 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 36.082,68 zł od dnia 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu podała, iż w dniu 16 stycznia 2015 r. zawarła z pozwaną umowę nr NP\ (...), na mocy której pozwana zobowiązała się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w Umowie i Regulaminie. W związku z nie uregulowaniem w terminie zaległości powód wypowiedział umowę pismem z dnia 11 sierpnia 2015 r. oraz wezwał pozwaną do zapłaty wezwaniem z dnia 28 stycznia 2016 r. Pozwana nie uregulowała powyższego zadłużenia w terminie wyznaczonym przez Bank. Wierzytelność wymagalna jest od dnia 17 września 2015 r. Na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 36.082,68 zł, odsetki umowne w wysokości 2.326,06 zł, odsetki karne w wysokości 1.433,09 zł oraz koszty windykacji w wysokości 95 zł.

Pozwana nie złożyła wyjaśnień ani nie zażądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 16 stycznia 2015 r. pozwana M. M. zawarła ze stroną powodową (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki powtórnej nr NP\ (...). Na jej podstawie strona powodowa udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 46.702,36 zł,

natomiast pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 96 ratach, których wysokość wynosiła 725,61 zł, z wyjątkiem ostatniej raty wyrównawczej, która wynosiła 724,90 zł. W umowie zastrzeżono, że od zadłużenia przeterminowanego z tytułu kapitału Bank pobiera odsetki karne naliczane według zmiennej stopy procentowej, stanowiącej czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 12% w stosunku rocznym.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie praktycznie w całości.

Zgodnie z przepisem art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§1); w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie orz. SN z dnia 18 lutego 1972 roku, III CRN 539/71, OSNCP 1972, z. 7-8, poz. 150). Wobec więc tego, że działanie art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenie strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania (por. wyrok SN z 31 marca 1999 roku, I CKU 176/97, Prokuratura i Prawo 1999/30 oraz wyrok SN z 6 czerwca 1997 roku, I CKU 87/97, Prokuratura i Prawo 1997/10/44).

Według art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Stosownie zaś do treści art. 481 § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2016 r. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§2). Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹). Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§2²).

Z uwagi na to, że pozwana nie stawiła się na rozprawie w dniu 23 stycznia 2017 r., nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani nie wносиła o rozpoznanie sprawy pod jej nieobecność, Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenie strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i ocenił, że w świetle przepisów prawa materialnego, uzasadniają one uwzględnienie żądania co do zasady. Dlatego też zasądził na jej rzecz kwotę 39.936,83 zł wraz z umownymi odsetkami liczonymi od kwoty 36.082,68 zł od 4 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

Sąd dokonując oceny żądania strony powodowej przez pryzmat prawa materialnego doszedł do przekonania, iż nie zasługuje ono na uwzględnienie w całości co do wysokości odsetek. Jak wynika z przytoczonego przepisu art. 481 k.c. strony uprawnione są do zastrzegania w treści czynności prawnej prawa do domagania się odsetek za opóźnienie w wysokości wyższej niż ustawowe. Jednakże ustawodawca określił maksymalną ich wysokość, wskazując, iż ich wysokość – do końca grudnia 2015 r. - nie mogła przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, a od 1 stycznia 2016 r. – dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2 k.c. Podkreślić przy tym należy, iż przepis ten nie wprowadza jedynie zakazu zastrzegania odsetek wyższych,

niż maksymalne za opóźnienie, ale przede wszystkim chodzi w nim o zakaz pobierania odsetek wyższych niż w nim wskazanych. W konsekwencji dla określenia wysokości stopy procentowej odsetek miarodajny jest okres za jaki mają być naliczone, nie zaś chwila zawarcia umowy. Za taką interpretacją tego przepisu przemawia nie tylko wykładania literalna, ale również funkcjonalna. Wskazać bowiem należy, iż przepis ten został wprowadzony w celu zapobieżenia obciążania dłużnika odsetkami w wysokości oderwanej od panujących aktualnie warunków gospodarczych i ekonomicznych.

Z powyższych względów, choć w obecnej chwili taka sytuacja (aby zastrzeżone w umowie odsetki karne były wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie) nie zachodzi, Sąd wziął pod uwagę możliwość jej wystąpienia w przyszłości. Z powyższych względów, wysokość odsetek umownych została ograniczona do odsetek maksymalnych za opóźnienie, a żądanie strony powodowej dotyczące zasądzenia odsetek umownych bez ograniczenia podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł o przepis art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Jako że strona powodowa wygrała sprawę w całości Sąd zasądził od pozwanej całość poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania w kwocie 5.797 zł, na którą składała się opłata od pozwu w łącznej wysokości 997 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 4.800 zł.

W tym stanie rzeczy, o kosztach postępowania należało orzec, jak w punkcie III wyroku.

Mając na uwadze, iż wydany wyrok jest wyrokiem zaocznym, Sąd w punkcie IV wyroku, na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. nadał mu w punkcie I i III rygor natychmiastowej wykonalności.